

XIII.

Malmö stad rustar sig mot Skabersjö slott.

En dag sammanträdde, på borgmästaren Jörgen Kocks af rådhuset, borgarna kallelse. Malmö stads borgerskap till allmän rådstuva. Anledningen till kallelsen blir för läsaren uppenbar, om han vill lyssna till den överläggning, som hölls. Naturligtvis skulle Jörgen i sin egenskap af borgmästare öppna sammanträdet och han fullgjorde denna sin skyldighet på följande sätt:

— Eder är vederligt, I gode män och borgare i vår stad Malmö, huru som vår nådige, nu tyvärr landsflyktige konungs, hans nåde Kristian den andres farbroder, hertig Fredrik af Holstein eftersträvar att bemäktiga sig riket och förvandla sig själf till konung öfver oss. Vi hafva svurit Kristian II vår trohet, och vår ed viljor vi hålla, så sant oss hjälpe den helga gudsföderskan, obefläckade jungfrun Maria och helgonen alla, som i himlen bo och bygga i ovansklig fröjd, ära och härlighet. Men nu hafva Skabersjö adelsmän, förärade med sammanräfsade hopar af alltid lika rofgriga tyskar, sedan länge så inneslutit vår stad, att knappt en rätta förmår tränga igenom deras linier. Redan länge lida vi, d. v. s. de flesta ibland oss, mera än mänsklig förmåga står att umgälla. Många hundra äro afundssamt omkommit af svält och snart är kyrkogården rikare befolkad än boningshusen i staden.

— På Skabersjö gård hafva våra fiender sitt huvudkvarter. Där hafva de samlat alla de kreatur, som de fränstulit oss, och alla andra lifsmedel, som de uppsnappat och fränhållit bönderna på deras väg till Malmö, där de tänkt aflytta dem. Från sjöandan kommer ingen tillförsel, ty de danske behöfva själfva sina födoämnen och de lybske äro afundssamt stända mot oss och vår stad, enär vår handel naturligtvis minskar deras. Vi skola utan tvifvel alla samt och synnerligen, som i Malmö stad bo och bygga, förgås af hunger, om icke lifsmedel kunna inom kortaste tid anskaffas.

— På dessa grunder vill jag föreslå, att borgerskapet väpnar sig och att vi så hemligt som möjligt öfverraska de på Skabersjö samlade adliga herrarna och frän dem återtaga hvad de stulit från oss eller, om de redan fört allt, driva bort dem därifrån, på det att de icke längre må förhindra allmogen att komma in i vår stad med sina viktualier.

— Från vår grannstad Lund hafva vi ingen undsättning att vänta. Där regera munkar och präster, och de äro ett slags folk, som icke ömma för medmänskors nöd mera än tigern ömmar för sitt offer.

— Alltså, I gode män och besuttna borgare i Malmö... alltså är min proposition denna, att vi, så många som kunna bära vapen och icke behöfvas till ordningens upprätthållande i Malmö och stadens bevakning mot fiender, må draga ut i härnad mot adelsmännen, taga dem till fånga och döma dem efter lands lag och rätt eller åtminstone förfoga dem från Skabersjö, så att vägen till oss må blifva för landsfolket fri och oförhindrad.

— Sådan är min mening. Säge nu en och hvar blad Eder fritt ut hvad han tycker!

Några invändningar hördes icke. Alla voro hjärtligt utelidsna vid förhållandena. Alla kände tungt svårigheten att anskaffa lifsmedel. Och alla erforu såsom en odräglig börd den stagnation, som inträdt i fråga om både handel och fabriker och handverkier.

Det blef således rådstufvans beslut, att man skulle taga ut mot Skabersjö och söka driva bort de roflyttiga herrarna från orten.

Men hvar skulle man få en anförare? Den danske befälhafaren Henrik Gjøe hade fått sig anförtröddt försvaret af både Malmö och Köpenhamn och kunde naturligtvis icke vara till finnas på båda ställena. Han var nu i Köpenhamn, och den soldattrupp, som var förlagd i Malmö, kommanderades af endast lägre officerare. Kristians brådstörtade flykt hade hindrat honom att i Malmö förlägga någon större truppstyrka, och sedan konungen lämnat Köpenhamn, fanns där ingen, som hade någon tanke på att förbättra försvaret af Malmö. Borgerskapet måste således handla på egen hand, ty de danske officerarna vågade icke taga bort från staden med sin trupp och lämna den utan försvare.

Alltså — en befälhafare! Det var frågan. Jörgen Kock löste knuten genom att föreslå, att Henrik Ljung skulle ställas i spetsen för utfallstruppen. Han var ju militär och alltså icke främmande för dylika angelägenheter.

— Är han inte alltför ung? vågade en af borgarna invända.

Nå, hans ungdom kan icke bestridas, men då han nu blifvit af konungen utnämnd till kapten, så bevisade det, påstod man, att han var en duglig officer. Och dessutom fanns ingen annan officer att tillgå. Man var således nödsakad att ställa vår unge hjälte i spetsen för truppen.

Han utvaldes enhälligt. Och alla stridsdugliga män af borgerskapet kallades att samman och inställa sig med vapen och lifsmedelsförråd i mån af råd och lägenhet. Installeringen skulle ske på Stortorget framför rådhuset på bestämd timme.

Tyvärr funnos icke tillgängliga så många hästar, att den till omkring fem hundra man uppgående truppen kunde därmed föras. I hela Malmö kunde man icke uppsöka tio hästar, ty de, som icke blifvit af herrarna på Skabersjö stulna från ängarna, emedan de stodo på stall inne i staden, dem hade man redan slaktat och uppåtit. Alltså måste man tillryggslägga vägen till fots — ett sätt att färdas, som vid alla dylika krigsföretag är synnerligen olämpligt, emedan det gifver i nitio fall af hundra fienden tid att bereda sig till motvärn eller flykt.

(Forts.)

En Förlofningsfest.

J. D. H. TENNE.

Forts. från föreg. n:r.

V.

Grefvinnan Emilia Schuler och hennes barn hade behållit sitt adelskap, grefvinnan till följd af monarkens vilja, som förbehållit sig detta, då han undertecknade domen angående Hartmann Schulers utstötning ur adelsståndet, och barnen, emedan faderns brott icke beröfvat barnen deras adelskap. Vi säga barnen, ty grefvinnan Emilia hade nedkommit med en liten dotter, redan innan domen öfver hennes man trädde i laga kraft. Grefvinnan Emilia hade icke sett sin man, sedan han om aftonen bjudit henne sin arm för att föra henne och hennes lille gosse tillbaka till slottet. Han hade låtit föra sig till fångelse utan att vilja taga afsked med henne och utan att säga henne en hälsning eller ett afskedsord. Han hade äfven sedermera vägrat att se henne eller mottaga så mycket som en rads upplysning från henne. Sålunda hade han mottagit sin dom, börjat undergå sitt straffarbete och efter tjugo års förlopp aftjänat det. Han hade icke heller med ett ord förhört sig om sina barn; att en liten dotter blifvit honom född, hade uppgåtts i protokollet, och domaren hade meddelat honom det. Han hade mottagit underrättelsen utan att besvara den med ett enda ord. Var det hat eller förakt, som uppfyllde hans hjärta, när han tänkte på sin hustru? Eller greps han måhända af bylsel, när han tänkte på henne? Hvem kan veta det? Hon var som död för honom, både hon och hennes barn. Hvem kunde efter allt detta hysa någon förmodan om, med hvilka tankar och planer för de sina han nu skulle lämna tukthuset? Skulle han nu bringa sin vanära öfver deras hufvud eller genom frivillig landsflykt bevara deras namn från den skamfläck, som hvilade på honom? Eller skulle han ännu fortsätta sina hämdplaner? Man kunde frukta det värsta af en man med hans karaktär. Man hade ju också rätt att frukta det värsta, nu då det visade sig, att han nekat att vilja tala med justitierådet, som grefvinnan hade sändt med bud till honom. Om de hotande ord han yttrat i sitt samtal med fängelsedirektören visste hans familj till sin egen lycka. Hvad han visste om dem, då han nu så plössligt uppsökte dem på Bodenthal, och hur han lyckats uppspärra, att de bodde där, visste de ej heller. Grefvinnan hade strax efter det hennes man blef dömd och transporterad till straffanstalten, lämnat slottet Schulenburg med sina barn, icke för sin egen skull, utan emedan det syntes henne vara en plikt mot hennes barn att handla så. På Schulenburg och där i trakten visste alla, att greve Hartmann både blifvit fränklädd sitt adelskap och inspärrad på tukthuset som en simpel förbrytare. Det borde hans barn icke få veta, och på slottet Schulenburg kunde hvarje dag, hvarje timme bringa en tillfällighet, som röjde sanningen för dem. Grefvinnan begaf sig med sina barn på resor i främmande land och köpte sig vid sin hemkomst slottet Bodenthal, hvarest hon nu slog sig ned med sina barn, långt från deras födelsehem. Hon förde ett stilla, tillbakadraget lif — en änkas lif. Som sådan uppträdde hon också: Emilia, änkegrefvinnan Schuler. Till och med hennes två barn trodde att fadern var död, död strax efter den lilla dottrens födelse. Det skär väl ofta modern i hjärtat, då hon på barnens frågor efter fadern måste svara, att denne var död, men hon gjorde det för deras egen skull. Adele — så hette den lilla — hade ju aldrig känt honom; när hon talade om fadern och beklagade att aldrig hafva sett honom, var hon lätt att lugna, och detta lindrade moderns smärta. Men hur helt annorlunda var det icke, när sonen Konrad talade om fadern! Ack, mamma, jag minns honom så väl, så väl. Jag var med dig i en trädgård eller park. Så kom pappa ner till oss. Han såg förfärligt vild och vredgad ut. Han ryckte mig ur dina armar och såg så mörkt och bistert på dig. Jag tror jag ville gråta, men jag kunde icke, så rädd var jag. Han bar mig upp till slottet, och sedan har jag aldrig sett honom. Ej långt därefter berättade du mig, att han var död, och nu kan jag aldrig minnas honom annorlunda än med den mörka bilden, det vredgade uttrycket och med den känsla af ångest, som jag hade för honom. Modern suckade djupt. Och hur manne skall han se på dig, när han återser dig, stackars barn? tänkte hon. Så frågade gossen, hvar fadern hade dött, och en tid bortåt lät han sig nöja med den upplysningen, att det var i ett aflägsat, främmande land. Men senare ville han veta, hvar landet var, och när då modern nämnde Ryssland, ville han veta, hur fadern hade kommit till Ryssland och om han varit ensam där. Sålunda sönderstöt gossen omedvetet moderns hjärta med ständigt öpprade frågor. Greve Eberhardt Schuler, grefvinnan Emilies förste, om också ej offentlig erkände trolöfvade, hade flere år vägrat att gifva sig, ty han ville blifva sin ungdomskärlek trogen. Men hans fader ansatte honom med böner och föreställningar; han var ende sonen, ätten skulle utdö med honom, fadern hade gjort val för honom, ett förtäffligt val. Greve Eberhardt tvekade, men innan han gaf vika för faderns böner, ville han dock underrätta sin förra trolöfvade därom och fullständigt förklara sig för den enda kvinna han någonsin älskat. Det var därför som han hade uppsökt henne den aftonen i Schulenburgs park, hvarest greve Hartmann öfverraskade dem; hon hade bedt honom gå, men då han nu återsett henne, hade den gamla kärleken segrat en enda minut, och

denna enda minut dref greve Hartmann till det mordförsök, för hvilket han nu fick plikta så hårdt, och det förändrade som med ett blixslag greve Eberhardts och grefvinnan Emilias framtidsutsikter. Nu kunde greve Eberhardt icke för den närmaste tiden bekväma sig till en ny förbindelse. Och grefvinnan Emilia? Hon uppfördes af sina vänner och släktingar att söka rättslig skilsmässa från sin man; man sade, att hon nog skulle lyckas utverka den, men hon ville icke höra talas därom. Aldrig! sade hon bestämdt. Hon betänker sig nog, sade hennes anhöriga, och de nästan lofvade greve Eberhardt hennes hand. Greve Eberhardt älskade henne, och hans svaga karaktär kunde aldrig lyfta sig till hennes höjd. Äfven han tänkte: Hon betänker sig nog! och han hoppades och väntade. Men grefvinnan Emilia betänkte sig icke. Hon lät bedja greve Eberhardt, att han skulle ge vika för faderns önskan. Så gaf han slutligen vika. Grefven och grefvinnan sågo icke hvarandra och brevväxlade icke vid den tiden; det var som en tyst öfverenskommelse dem emellan att undvika hvarandra. Greve Eberhardt bodde på slottet Nya Schulenburg, högt upp i norra Tyskland; grefvinnan bodde med sina barn på slottet Bodenthal, mer än hundra mil längre åt söder. Sålunda förfört en lång följd af år. Greve Konrad, grefvinnan Emilias son, hade blifvit myndig, hade gjort resor i utlandet och studerat. Grefvinnan Emilia sade en dag allvarligt till honom: Konrad, du måste nu öfvertaga förvaltningen af din faders egendom. — Har den då icke varit i goda händer hos dig, mamma? frågade sonen. — Jag skulle blot förvalta dem tills du blef myndig. Nu är du myndig, och mitt värf är slut.

— Fortfar att sköta egendomarna på mina vägnar, mamma! — Det går icke an; lag och rätt förbjuda det. — Hur kan lagen ställa sig mellan dig och mig mamma? Då måste modern säga honom den fruktansvärda sanningen. Din far lever, Konrad, han lever som mördare i ett tukthus, död för samhället. Sonen stod mällos. Modern kunde icke återhålla sina tårar. Hon måste berättat vidare. Visste han något, så ville han veta mera, och hon berättade vidare, men nämnde dock icke allt. Hon måste berätta om hans faders hat till släktingarne på Nya Schulenburg, om sin förlöfning med greve Eberhardt, om sländan af detta band, om sin förbindelse med Konrads fader, om den olyckliga öfverraskningen i parken, mordet på jagaren och domen öfver fadern, samt om hans skilsmässa från hemmet och familjen. Endast ett kunde hon icke få öfver sina läppar; att berätta för honom det, att hans fader hade öfverraskat henne i en annans armar, om också blot en enda minut, att hon hade gifvit efter för sin första och enda kärlek. Och pappa? Han lever således ännu? frågade sonen. Det svar han fick, var väl det mest tröstlösa han kunde få. Fadern lefde, men ville icke hafva det minsta att göra med sin familj, han hade icke velat mottaga något bud från dem eller sändt något till dem. Han hade förklarat för direktören, att han var död för världen och ville icke veta något af världen. Det samma hade han svarat, då man hade begärt, att han skulle bestämma om förvaltningen af sin ofantliga förmögenhet. Därefter hade rätten satt grefvinnan Emilia till förvaltningen af förmögenheten och till förmynderskapet för sonen. Då fingen själf icke ville mottaga något af henne, hade hon hvarje år sändt en viss del af räntorna att bevara för fingen. Hon hade också flere gånger om året låtit höra efter hos fängelsedirektören, hur det stod till med hennes man. Direktörens svar var alltid, att han icke hade den minsta anledning att klaga öfver hans uppförande, men han måste beklaga det uttryck af mörkt trots och människohat, som man alltid iakttog hos honom. Dessa meddelanden angående fadern hade modern måst göra sonen. Hon hade slutat med att bedja honom: Du får aldrig låta din stackars syster veta något om detta, Konrad! — Aldrig, mamma! Greve Konrad Schuler öfvertog förvaltningen af faderns egendom. Öfvertagandet och rättshandlingarne nödvändiggjorde hans närvaro på Schulenburg och vistelse därstädes under någon tid. Han reste dit, och då han var där, fördrade vanligt höflighet, att han gjorde ett besök hos släktingarne på Nya Schulenburg, med hvilka han ju stod på god fot. Här var greve Eberhardt gudsherre och hade varit det en längre tid. Fadern hade dött kort efter det sonen hade gjort honom till viljes och gift sig. Greve Eberhardt var änklung. Äfven hans äktenskap hade varit ett resonemangsparti utan ömsesidig kärlek; det hade hvarken varit lyckligt eller olyckligt. Grefven som hade nog själskraft att försöka glömma, lefde alltid med tanken på, hur det kunde varit, om han hade fått sin ungdoms älskade till hustru, och upptagen af denna tanke, gjorde han intet försök att vinna sin unga hustrus kärlek. Han var vänlig och god mot henne som mot alla och förbittrade icke hennes lif den korta tid hon stannade hos honom. Med innerlig glädje mottog han sonen af sin ungdoms brud, och det som blef föräldrarnes nekad, skulle deras barn få. Greve Eberhardts äldsta dotter Lucie var en älsklig, blid, vacker ung flicka, som tycktes enkom skapad för greve Konrad, och som också eröfrade hans hjärta, så snart han såg henne; hennes hjärta kom honom till mötes. På veckor därefter både de greve Eberhardt om hans välsignelse. Min moder förenar sina böner med mina, sade den unge grefven. Och greve Eberhardt gaf gärna sitt samtycke. Greve Konrads moder hade ännu en bön, att förlofningsfesten måtte äga rum på slottet Bodenthal på samma gång som hennes dotter Adeles, hvilken under broderns frånvaro hade blifvit förlöfvad med en ung, rik gossägare från trakten, en greve Hochstetter. Och då

denna skildring började, voro därför de flesta af de personer vi ha lärt känna, församlade på slottet Bodenthal: de två unga brudparen samt grefvinnan Emilia Schuler och greve Eberhardt Schuler.

VI.

Aftonen var stilla och varm. Dagen hade varit het, ofta hade hettan varit nästan tryckande och ovädersbådande. Skulle det bli oväder, så måste det komma nu i den sena kvällen. På slottet Bodenthal var det lif och glädje i anledning af den dubbla förlofningen. Man lekte, dansade, sjöng och tumlade sig på sammetsmjuka gräsmattor utanför de upplysta slottsöfren. På andra sidan om slottet var det stilla; endast några få personer gingo där fram och tillbaka. Men äfven här var upplyst, det fanns icke ett enda mörkt fönster på slottet, och facklor brunno öfverallt på den stora slottsgården. De människor, som här gingo fram och tillbaka, voro tjänare hos slottets gäster. De lyssnade på munterheten inne i trädgården. De skulle snart få annat att lyssna på. Från ladvägen, som gick förbi slottet på en half fjärdingsvägs afstånd, ledde en snörört allé af ståtliga popplar upp mot slottet. Folket på slottsplatsen hörde en vagt långsamt rulla upp för allén. De undrade öfver det, ty de visste att alla gästerna voro komna och att inga flera väntades. Ännu mer skulle de ha undrat, om de varit vittnen till ett litet uppehåll, som vagnen gjorde innan de ännu hörde den komma. Då vagnen skulle vika från ladvägen in i allén, ropade en stämma inifrån den till kusken ett kort och befallande: Stanna! Endast detta ord. Det var en djup, något rät mansröst, som hade ropat det. Kusken stannade. En liten, undersåttig, bredaxlad man steg ur vagnen. Man kunde icke urskilja hans anletsdrag i den mörka aftonen. Hans dräkt såg ut att vara ett slags handverkarklud. Han blef stående ett ögonblick vid den öppna vagnsdörren. Inne i vagnen fanns ännu en, som talade till honom. Du blir alltså kvar någonstades i närheten af slottet, låter ingen se dig, smyger dig under fönstren, tills jag gifver dig ett tecken; kom då upp till mig. — Godt, sade mannen, som hade stigit ur. Så ropade han till postiljonen: Kör! Själf blef han kvar i allén. Postiljonen körde vidare uppåt allén, svängde långsamt in på slottsgården och höll framför den stora slottsportalen. Han lät icke sitt horn ljuda; han förde kanske med sig en gäst, som skulle öfverraska med sin ankomst. En betjänt gick bort till vagnen och öppnade vagnsdörren. Det starka ljuset från portalen föll in i vagnen och upplyste den. Betjanten såg nu den resandes ansikte, ett ansikte, som förskräckte honom, så blekt, mörkt, människoskyggt och människofientligt var det. Den resande var en främling, betjanten kände honom icke. Den främmande ropade befallande till betjanten: Låt kalla hit kammartjänaren Franz! Betjanten sade det till en annan betjänt, som stod i närheten; själf stannade han för att mottaga den främmandes öfriga befallningar. Men den främmande hade intet mer att befalla. Han reste sig tyst och steg ur. Betjanten ville vara honom behjälplig, men han afvisade med en åtbörd all hjälp. Det var en stolt, kraftig man, som nu stod framför slottet. Han såg ännu mera mörk och afskräckande ut, som han stod där i ljusskenet. Han såg upp mot det klart upplysta slottet och studsade vid ljudet af munterheten i trädgården. Uttrycket i hans ansikte var förfärligt. Kammartjänaren Franz kom ut från slottet, icke öfverraskad, men bekymrad, ängslig, som om han redan visste hvem det var, som hade anlädt omedelbart efter honom. Nädig — — Tig, och för mig till ett rum! Franz förde honom in i ett af slottets rum. Först där talade främlingen. Hans första ord var en fråga. Hvad är här på färde? — Här frisas en familjefest, nädig herre. — Hvad för slags fest? — En dubbel förlofning. — Näm de förlofvade. — Comtesse Adele och greve Hochstetter, greve Konrad och comtesse Lucie Schuler. — Från Nya Schulenburg? — Ja, nädig herre. — Ah — just i sista ögonblicket! mumlade Hartmann Schuler. Därför frågade han åter: Är min hustru här? — Ja, nädig frun är här. — Och greve Eberhardt? — Och greve Eberhardt Schuler. — Och brudparen? Ja, det är ju själfklart. Lever greve Hochstetters föräldrar? — Ja, fadern. Han är också här i afton. — För min hustru hit. Gästerna få icke ännu veta att jag är här. Icke heller mina barn få veta det. Betjanten gick. Hartmann Schuler gick bort till fönstret och lyssnade på det glada sorlet från trädgården, och hans blick gled från den ram af ljus, som omgaf slottet, ut i fjärran, där motsatsen gjorde att det såg ännu mera mörkt och tröstlöst ut. Också här skall bli mörkt och tröstlöst, mumlade han, och deras löjen och sånger skola förstummas. — En blixljudgade i fjärran. Ja, ovädet är kommet, mumlade han, blixnarne börja att spela — och här — här skola de slå ned. Steg närmade sig i rummet. Hon kommer. Han vände sig mot dörren, genom hvilken hon skulle trada in. Hans mörka ansiktes muskler darrade af upphetsning och spänd väntan, det glödde i hans ögon som blixnarne ute på den mörka himlen. Sålunda skulle han mottaga den hustru han icke hade sett på tjugo år, som han i tjugo år hade ansett som orsak till den skam och den olycka, som hade öfvergått honom, och som han nu skulle låta umgälla för det. Dörren öppnades — —

(Forts.)

Paxtine TOILET ANTISEPTIC

Håller smuttsdräkten, tådnarna, munnen och kroppen ren och frisk. Paxtine är ett sådant antiseptiskt medel som kan användas för att hålla kroppen ren och frisk. Paxtine är ett sådant antiseptiskt medel som kan användas för att hålla kroppen ren och frisk. Paxtine är ett sådant antiseptiskt medel som kan användas för att hålla kroppen ren och frisk.

The Paxton Toilet Co. Boston, Mass.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorier, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection i 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylls fastskyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent atterasterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylls skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylls fastskyldigheten genom att vara bosatt upp på nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla 20 kreatur iänte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homestead-lagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagen, "nderagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlarne gifva sex månaders skriftlig notis till "The Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigratkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorier underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,

Vice Inrikesminister, N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägar eller andra firmor.